

gjøre noget Forslag, skjøndt Sagen i sig selv forekom mig tvivlsom; men jeg turde ikke gjøre Regning paa nogen Stemning her i Thinget for dette Forslag, da det hverken har fundet Understøttelse i Udvalget eller hos Finantsministeren. Jeg har dog troet, at det ikke kunde skade at bringe Sagen paa Bane, for at det idetmindste kunde vise sig, at de Punkter, som jeg har nævnt, ikke have undgaaet at komme under Overveielse i Udvalget. Forsaavidt den Fremgangsmaade fra Brændeviinsbrændernes Side, som har medført Tab for Statskassen, er bleven benævnt som Misbrug, skal jeg tillade mig at bemærke, at dette dog neppe er noget fuldkommen adæquat Udtryk, og det er maaskee ikke saa ganske behageligt for Brændeviinsbrænderne, at deres Fremgangsmaade benævnes paa en saadan Maade, naar de maae staae i den Formening, at de ikke have foretaget Andet, end hvad de vare lovligt berettigede til. Det er vel muligt, at, saaledes som det før blev sagt, Lovens Hensigt har været, at hver Brænding skulde beskattes; det vil med andre Ord sige, at Nogle have tænkt sig, at Brændeviinsbrænderne vilde blive ved at benytte samme Tid til en Brænding, som de tidligere havde benyttet, og i saa Fald vilde der ikke have fundet slige Afgiftstab Sted for Statskassen, som det nu har vist sig; men, om man endog havde givet Loven under Herredømmet af denne Forestillingsmaade — forresten er der jo vistnok dem, som længe have meent, at der var Betæneligheder ved Beskattningen efter Tid; jeg troer ogsaa, at det Udvalg, som forrige Gang var nedsat her i Thinget, gjorde opmærksom herpaa, uden at det dog gjorde nogen Indstilling til Forandring — men, siger jeg, om endog Loven var bleven givet under Herredømmet af en saadan Forestillingsmaade, kan det dog ikke være tilstrækkeligt, efter som det udtrykkeligt staaer i § 17, at „for saavidt denne Afgiftsnorm (Tidsbeskattningen) vælges, skal det staae Brændeviinsbrænderen frit for, under Jagttagelse af denne Lovs Forskrifter, at gjøre sig sit Værk saa fordeelig, som han vil, i det Tidsrum, for hvilket han har svaret Afgift for samme“. Der staaer vistnok: „under Jagttagelse af denne Lovs Forskrifter“; men der er ikke Noget i Loven,

som forhindrer Brændeviinsbrænderen fra at gjøre 2 Brændinger f. Ex. i 4 Døgn, hvis han er istand dertil. Naturligvis maa han holde sig de Controlbestemmelser efterrettelig, som Dvshnet er berettiget til at træffe; navnlig antager jeg rigtignok ikke, at han maa lade umoden Mæske gaae over i Mæskebeholderen; men, naar Hjælperedskaber ikke benyttes paa anden Maade end den, som kan forenes med de Controlbestemmelser, som træffes af Dvshnet, seer jeg ikke rettere, end at det har været en fuldkommen lovlig Fremgangsmaade, at gjøre mere end een Brænding i respective 3 eller 4 Døgn. Det er disse Bemærkninger, jeg har villet tillade mig at fremsætte.

Røster: De Forandringer, som ved dette Lovudkastis første Paragraph gjøres i Loven af 7de Febr. 1851, kan jeg saameget mindre have Noget at erindre imod, som de ere fuldkommen forberedte ved de Forhandlinger, som fandt Sted, da denne Lov laa for; det blev dengang i de Afdelinger af Rigsdagen, som havde med Sagen at gjøre, erkjendt, at den Beskattningsmaade, som nu skal indføres, er den eneste correcte og den, som lettest og simplest kan contrrolleres. Det er derfor, at jeg, ligesom ogsaa efter hvad der idag er yttret, troer, at den aldeles ikke vil udsætte hverken Brænderierne eller Controlten for nogen særdeles Vanskelighed. Jeg skal nu gaae over til den næste Paragraph, hvorom der ikke hidtil er yttret Noget, og jeg maa derfor næsten frygte for, at, hvad jeg kan gjøre opmærksom paa med Hensyn til den, ikke fortjener at omhandles, da hverken Udvalget eller andre Medlemmer have udtalt sig derom. Loven af 7de Febr. 1851 indeholder i sine §§ 21—23 Bestemmelser om de Bøder og Straffe, Vedkommende skulle være isaldne, naar de bruge ustemplede Redskaber eller stemplede Redskaber, uden at Afgift deraf er svaret. I en af Lovens Paragrapher er det nemlig bestemt, at der tillige skal erlægges Afgift af de Kar, som saaledes bruges, foruden Mulcten, og at Afgiften skal være af samme Størrelse som den, der besviges ved den ulovlige Mæstning. Nu er det derimod forlangt, at denne Bestemmelse skulde forandres derhen, at Afgiften skal erlægges for hver tre Døgn, hvori denne Besvigelse har fundet Sted; men